

RETTENS DOM (Anden Afdeling)
21. oktober 1998

Sag T-100/96

Miguel Vicente-Nuñes
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – indplacering – anciennitetsforbedring – erhvervs erfaring og universitetsuddannelse inden ansættelsen«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 1779

Angående: Principalt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 24. maj 1995, hvorved sagsøgerens indplacering på løntrin blev ændret, således at hans løntrin med virkning fra den 1. juni 1991 blev fastsat til 2. og ikke 3. løntrin af lønklasse A7.

Udfald: Delvis annullation; i øvrigt frifindelse.

Resumé af dom

Fra februar 1976 til september 1986 arbejdede sagsøgeren ved Den Spanske Ambassade i Bruxelles. Fra den 1. december 1979 varetog han en stilling som »kontorchef« ved denne ambassade. I juli 1982 bestod sagsøgeren en kandidateksamen efter i perioden mellem 1977 og 1982 at have fulgt kurser ved Institut supérieur de commerce Saint-Louis i Bruxelles.

I 1986 indtrådte sagsøgeren i Kommissionens tjeneste som tjenestemand i kategori B. Senere bestod han den almindelige udvælgelsesprøve ØSU/A/6/89, som blev afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve for fuldmægtige i kategori A lønklasse 7 og 6. For at få adgang til denne udvælgelsesprøve skulle ansøgerne »a) have gennemgået en universitetsuddannelse, afsluttet med eksamensbevis [...] eller have faglige kundskaber på tilsvarende niveau; b) have mindst fem års faglig erfaring fra lignende arbejde«.

Efter at være blevet udnævnt til fuldmægtig ved en afgørelse om »udnævnelse-overflyttelse« truffet i henhold til artikel 29, stk. 1, litra c), i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) blev sagsøgeren ved en afgørelse truffet i medfør af vedtægtens artikel 46 – hvorefter der ikke fandtes grundlag for at tage hensyn til den faglige erfaring, sagsøgeren havde erhvervet inden ansættelsen – med virkning fra den 1. juni 1991 indplaceret i lønklasse A7, første løntrin. Han fik endvidere tildelt en stilling, som ifølge meddelelse om ledig stilling KOM/2430/90 krævede universitetsuddannelse eller faglig erfaring på tilsvarende niveau.

Den 10. februar 1994 bad Kommissionen i en meddelelse vedrørende Rettens dom af 28. september 1993 i de forenede sager T-103/92, T-104/92 og T-105/92, Baiwir m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 987), de tjenestemænd, som var i samme situation som sagsøgerne i de nævnte sager om at give sig til kende for at deres

indplacering kunne tages op til fornyet overvejelse. Det meddeltes endvidere, at en eventuel ændret indplacering først ville få virkning fra afsigelsen af nævnte dom.

Den 4. maj 1994 anmodede sagsøgeren om en ændret indplacering, idet han i medfør af vedtægtens artikel 32 rejste krav om, med virkning fra den 1. juni 1991, at få medregnet al den faglige erfaring i kategori A, som han havde erhvervet forud for ansættelsen ved Kommissionen. Den 17. juni meddelte indplaceringsudvalget sagsøgeren, at det havde foreslået ansættelsesmyndigheden at ændre hans indplacering med virkning fra den 1. juni 1991 til lønklasse A7, 1. løntrin, med tolv måneders anciennitet. Udvalget fandt, at sagsøgerens faglige erfaring først kunne medregnes fra den dato, da han havde erhvervet sit eksamensbevis. Den 27. juni svarede sagsøgeren indplaceringsudvalget, som herefter bad Kommissionens Juridiske Tjeneste om en udtalelse. Den 18. oktober 1994 foreslog denne en for sagsøgeren fordelagtigere løsning, som bestod i, at man medregnede en del af hans faglige erfaring inden han erhvervede eksamensbeviset. Indplaceringsudvalget fulgte tilsyneladende denne udtalelse og foreslog, at sagsøgeren blev indplaceret i lønklasse A7, 2. løntrin. Den 24. maj 1995 indplacerede Kommissionen sagsøgeren i lønklasse A7, 2. løntrin, med virkning fra den 1. juni 1991, og i lønklasse A7, 3. løntrin, med virkning fra den 28. september 1993 (datoen for afsigelsen af ovennævnte dom i sagen Baiwir m.fl. mod Kommissionen), idet de økonomiske virkninger heraf blev regnet fra datoen for dommens afsigelse (som det fremgår af den anfægtede afgørelse).

Formaliteten

Retten bemærkede, at den anfægtede afgørelse var en akt, som indeholdt et klagepunkt mod sagsøgeren, da den nægtede ham den maksimale anciennitetsforbedring på løntrin, som er fastsat i vedtægtens artikel 32, dvs. en indplacering på 3. løntrin. Den omstændighed, at afgørelsen forbedrede sagsøgerens oprindelige indplacering og altså indebar, at han fik delvis medhold i sit krav om en ændret indplacering, kunne ikke ændre herved. Følgelig måtte sagen realitetsbehandles (præmis 47 og 50).

Henvisning til: Domstolen, 28. maj 1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, præmis 9.

Realiteten

Påstandene om annullation af Kommissionens afgørelse af 24. maj 1995 om ændring af sagsøgerens indplacering

Retten bemærkede, at afgørelsen fra 1983 blev vedtaget bl.a. til gennemførelse af vedtægtens artikel 32, stk. 2, og indeholdt regler for udøvelsen af det vide skøn, som ansættelsesmyndigheden råder over inden for de i nævnte vedtægtsbestemmelse fastsatte rammer. Afgørelsen udgjorde således et internt direktiv, der, uanset at den ikke kunne anses for en almindelig gennemførelsesbestemmelse i vedtægtens artikel 110's forstand, måtte antages at indeholde retningslinjer, som administrationen havde pålagt sig selv, og som den ikke kunne tilsidesætte uden begrundelse, idet ligebehandlingsprincippet ellers ville blive tilsidesat (præmis 67).

Henvisning til: Retten, 7. februar 1991, sag T-2/90, Ferreira de Freitas mod Kommissionen, Sml. II, s. 103, præmis 56 og 61, samt henvisninger heri til Domstolens praksis.

Retten tilføjede, at den i sagen omtvistede bestemmelse gjaldt for samtlige kategorier i vedtægtens artikel 5 i »tilfælde, hvor der ikke kræves noget eksamensbevis for at kunne ansøge om en ledig stilling«, idet den bestemte, at den faglige erfaring, som er erhvervet under en fuldtidsbeskæftigelse, der normalt kræver eksamensbevis, kunne medregnes ubeskåret ved beregningen af en anciennitetsforbedring på løntrin.

For at kunne bedømme rækkevidden af denne bestemmelse for en almindelig udvælgelsesprøve og en stilling i kategori A fandt Retten, at den måtte fortolkes på grundlag af artikel 2, stk. 6, i afgørelsen fra 1983, der kun gjaldt for tjenestemænd, som er ansat på grundlag af en meddelelse om udvælgelsesprøve, der indeholdt krav om en fuldstændig universitetsuddannelse afsluttet med eksamensbevis. Ifølge artikel 2, stk. 6, kunne der alene tages hensyn til den faglige erfaring, som den

pågældende havde erhvervet efter at have opnået det eksamensbevis, der gav adgang til den udvælgelsesprøve, som den pågældende var blevet ansat på grundlag af.

Det fremgik ved en sammenholdelse af de to bestemmelser, at stk. 6 var mere restriktiv end den i sagen omtvistede bestemmelse, da den begrænsede muligheden for en anciennitetsforbedring til den faglige erfaring, som var erhvervet efter opnåelsen af det krævede eksamensbevis, og denne begrænsning gjaldt ikke efter den omtvistede bestemmelse. Retten fandt ikke, at denne forskel kunne kritiseres ud fra ligebehandlingsprincippet. De udvælgelsesprøver, der var omfattet af stk. 6, og dem, der var omfattet af den i sagen omtvistede bestemmelse, var nemlig to forskellige typer. Ligebehandlingsprincippet krævede alene, at de tjenestemænd, som blev ansat på grund af samme udvælgelsesprøve, blev behandlet ens (præmis 71).

Henvisning til: Domstolen, 15. januar 1985, sag 266/83, Samara mod Kommissionen, Sml. s. 189, præmis 12 og 15; Ferreira de Freitas mod Kommissionen, a.st., præmis 58 og 61.

Adgang til udvælgelsesprøve ØSU/A/6/89 havde såvel personer med som uden universitetseksamen, de sidstnævnte dog under den forudsætning, at de havde faglig erfaring på et tilsvarende niveau. Ifølge meddelelse om ledig stilling KOM/2430/90 var det en egnethedsbetingelse, at ansøgerne havde bestået universitetseksamen eller havde faglig erfaring på tilsvarende niveau. Sagsøgeren var altså i den situation, som var omhandlet i den omtvistede bestemmelse, »hvor der ikke kræves noget eksamensbevis for at kunne ansøge om en ledig stilling«. Bestemmelsen omfattede altså dermed sagsøgeren og burde følgelig have været anvendt på ham.

Kommissionen havde gjort gældende, at sagsøgeren, hvis han havde fået adgang til udvælgelsesprøven alene på grundlag af sin faglige erfaring, skulle have fradraget fem år af sin samlede erfaring for at kompensere, at han ikke havde nogen universitetseksamen, således at han under alle forhold ikke kunne være nået op på

de syv års faglig erfaring, som kræves ifølge artikel 3 i afgørelsen fra 1983 for at kunne indplaceres på 3. løntrin.

Retten bemærkede, at ligebehandlingsprincippet kan begrunde, at man i tilfælde af en »blandet« udvælgelsesprøve, hvortil der er adgang såvel for personer med som uden universitetseksamen, ligestiller de personer i den førstnævnte gruppe og dem i den anden gruppe, der har bestået udvælgelsesprøven hvad angår tildelingen af en anciennitetsforbedring på løntrin, ved at lade den omstændighed, at de sidstnævnte ikke har noget eksamensbevis, opveje med, at de til gengæld har et vist antal års faglig erfaring. I den foreliggende sag burde der imidlertid ikke foretages en sådan opvejning, da sagsøgeren både havde faglig erfaring og universitetseksamen.

Den anfægtede afgørelse måtte herefter annulleres, da den var i strid med den omtvistede bestemmelse.

Konklusion:

Kommissionens afgørelse af 24. maj 1995 annulleres i det omfang, sagsøgeren herved med virkning fra den 1. juni 1991 indplaceres i lønklasse A7, 2. løntrin, og med virkning fra den 28. september 1993 i lønklasse A7, 3. løntrin.

I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.